

CÂY ĐÀO.

Cuối tháng ba năm 1999 chúng tôi dọn vào căn nhà mới mua. Căn nhà vừa xây xong, còn mùi vật liệu mới, sơn mới. Có vài thứ cần mua sắm thêm cho cuộc sống đã ổn định dần. Thêm bộ bàn ghế cho phòng khách, bộ bàn ăn, mấy cái tủ, những bức tranh, những màn cửa trên gác, dưới nhà. Những mua sắm mất nhiều thì giờ vì phải đi nhiều chỗ ngắm xem và nhất là vì chỉ có thể đi vào cuối tuần, ngày thường vẫn đi làm. Đồng thời lại phải trồng một phần xi-măng trong sân vườn sau nhà, lấy chỗ ngồi chơi, đi lại như sân sau. Còn một phần đất để làm mảnh vườn. Cả tháng sau khi trong nhà đã tạm xong, chúng tôi mới bắt đầu việc trồng cây đằng trước, đằng sau, bên hông nhà. Cũng không có gì nhiều, nhưng mất bộn thì giờ, hết Home Depot lại Orchard Hard Ware rồi Sunshine. Các Home Depot có phần khác nhau, chạy tới lui giữa San Jose và Milpitas, Hardware cũng vậy. Chỉ có Sunshine là chuyên môn các loại cây, hoa, tốt hơn Home Depot và Hard Ware, nhưng giá đắt hơn. Nhà tôi đã mua, trồng hai chục cây hoa hồng, hồng nhung, hồng vàng, nhiều màu, lại cả cúc bướm, rồi mấy cụm cúc vàng nữa. Chúng tôi cũng lò mò tới South Pacific ở San Martin mua chậu ngọc lan chở về, đợi cây lớn lên một chút rồi sẽ trồng xuống vườn, nhưng hồi ôi, sau hai đợt ra hoa, cây chết! Ấy là đã hết sức săn sóc, sáng khuôn ra sân, tối khuôn vào nhà, tưới, bón đúng chỉ dẫn. Sau vụ này tôi không mua ngọc lan nữa. Bạn tôi nói không dám chơi ngọc lan vì khó quá. Không mua ngọc lan nữa, nhưng tôi

vẫn thích ngọc lan. Ngày xưa ở quê nhà, ngoại thành Hà Nội, bố mẹ tôi có một vườn hoa nhỏ với hoa hồng, hoa nhài, hoa ngâu, hoa sói, với hòn non bộ, với giàn trâu không bên bể nước mưa và giữa vườn là cây ngọc lan. Cây ngọc lan thân trắng mốc cao ngang mấy cây na, hoa nở trắng đẹp và thơm, lá to cỡ hai ngón tay, xanh, dày. Một dạo tôi thấy có giầy mướp bò trên cây ngọc lan, những hoa mướp vàng đây đó lẫn với hoa ngọc lan, rồi những quả mướp thấp thoáng trên các cành ngọc lan. Tôi đã trèo lên cây ngọc lan, cắt những quả mướp và hái hoa ngọc lan cho mẹ tôi. Sau này khi đã ra Hà Nội đi học, tiểu học ở trường Nguyễn Du, rồi đệ thất ở trường trung học Nguyễn Trãi, thỉnh thoảng tôi lại thấy những gói lá chuối, cuộn tròn như cái đĩa nhỏ, trong có hoa ngâu, hoa sói, hoa ngọc lan hoặc hoa móng rồng.

Trong mảnh vườn sau nhà, ngày nay, nhà tôi trồng mười cụm hoa hồng. Nhà tôi thích màu hồng nhung và hồng vàng. Những buổi sớm ra sân tôi thấy mùi hoa hồng thơm phảng phất, tinh khiết. Về cây ăn trái, chúng tôi trồng cam, quýt, chanh, bưởi. Riêng cây cam chúng tôi trồng đằng trước nhà, bên trái, giữa mấy bụi hoa tím hồng. Trong vườn sau chúng tôi còn trồng cây táo, cây hồng dòn, cây đào. Cây đào này chúng tôi mua ở Home Depot, theo label thì đây là đào trắng, người bán cây cũng xác nhận là đào trắng, nhưng sau này khi có quả lại hoá ra đào vàng! Chúng tôi ưng mua đào trắng, vì vào mùa thu, lối tháng 7, tháng 8, nhà tôi hay mua đào trắng về ăn, vừa dòn, vừa ngọt, trông lại đẹp mắt. Nhà tôi lại nghe quảng cáo có gia đình người Việt ở lối Alum Rock quẹo vào đường Scharff bán cây cảnh, đặc biệt là hoa đào,

quảng cáo nói hoa đào như ở Việt Nam. Chúng tôi đến nơi, thấy trước nhà có cây đào còn hoa, khá to, cũng đẹp. Vào vườn ươm, tôi thấy chủ nhà săn sóc không kỹ, có lẽ vừa đi làm vừa trông cây cảnh như nghề tay trái. Chủ nhà giải thích về mấy cây đào nhỏ xíu, cao cỡ gang tay.

- Trông nhỏ vậy, nhưng mau lớn lắm.
- Bao lâu thì mới có hoa?
- Chừng một năm là có hoa.
- Ông có chắc không? Bé thế này tôi sợ sống được cũng khó ấy chứ.
- Tôi bảo đảm, cây nào chết tôi thưởng cây khác.

Thế là nhà tôi mua ba cây, đem về trồng dọc bên hông phòng khách. Sau một cây chết và người ươm cây giữ lời hứa, vui vẻ thưởng cây khác, còn nói chắc là khoảng một năm sẽ ra hoa. Chúng tôi đều thích hoa đào, mỗi khi đi trên đường Capitol Expressway gần lối vào xa lộ 101, thấy mấy cây hoa đào nhà ai đầy hoa vươn lên cao và ra ngoài bức tường, nhà tôi lại xuýt xoa. Lại nói về hoa đào từ hồi còn nhỏ ở Hà Nội. Gần tết có những người cầm những cành đào đứng, ngồi bán rải rác ở phố hàng Đồng, hàng Khoai. Trời lạnh, mưa phùn, gió bắc, áo len, áo bông, áo dạ, áo pardessus, khăn quàng, mũ nỉ, mũ feutre, găng tay, bít tất. Lạnh vậy nhưng hoa đào lại đẹp, ấm áp đầy sức sống như má trẻ thơ, như má người nữ đang độ xuân thì. Rồi không biết từ bao giờ bài thơ "Ông đồ" của Vũ đình Liên lại mở ra một vũ trụ xa xưa. Bắt đầu là "hoa đào nở", đóng lại là "đào lại nở", khúc giữa là những "phượng múa rồng bay" từ tay ông đồ, những giấy đỏ, mực đen- thường là mực đen- đậm ẫm mà đạo mạo giữa những tranh lợn, gà, mèo, chuột vui như hội của làng

Hồ. Nhưng rồi những người cũ xa, vắng dần, "Ngoài trời mưa bụi bay" và "Không thấy ông đồ xưa"... Có lẽ những ai đi học thời ấy đều có một tâm trạng ngậm ngùi, xót xa giữa những đổi thay mất mát. Giống như "Đêm nghe tiếng ếch bên tai, Giật mình còn tưởng tiếng ai gọi đờ", nhưng "Sông lấp" đánh dấu đổi thay về cảnh thổ như thương hải biến vi tang điền và cũng đánh dấu một tâm tưởng, mơ màng sông nước. Còn "Ông đồ" có "buồn", "sầu", ảm đạm, se sắt, nhưng hoa đào vẫn nở, giữa những mất còn, hoài cổ.

Vẫn trên nền "Mỗi năm hoa đào nở", tôi đi lên xứ hoa đào. Tôi học ở Đà Lạt ba năm, ba năm mà tâm hồn vẫn ngơ ngác mỗi khi hoa đào nở. Ở cao nguyên giá lạnh, hoa đào khiến tôi cảm thấy rõ nỗi niềm lẻ loi, xa vắng. Cái đẹp ấy lãng mạn mà lạnh, dẫn đến "Đào hoa y cựu tiếu đông phong" và giai thoại "Đề tích sử kiến sử" của Thôi Hộ. Những tình cảm, những ưa thích, nhiều khi đậm mầu quá khứ. Đó là một nếp sống thân quen, một giá trị thân quen. Cho nên ta cố tìm cái đã quen hay tạo ra cái đã quen trong sinh hoạt hàng ngày, ăn, mặc, giải trí. Ăn có phở bắc, bánh cuốn Thanh trì, bún bò Huế, mì Quảng, hủ tíu Mỹ tho, lại có tương Cự đà, tứ thời rau muống tứ thời tương, rồi các thứ mắm bắc, trung, nam. Tôi nhớ hồi mới đến Milpitas, cả nhà đi tìm mua gạo, nước mắm cho đến khi thấy chai nước mắm ở chợ Minh Hưng mới vui bụng. Hồi còn ở San Rafael, tôi thấy ông anh nhà tôi lái xe từ San Rafael tới San Jose để mua thực phẩm Việt Nam ở các chợ Đại Thành, Tân Đức. Về may mặc có áo dài, áo bà ba, khăn nhung, khăn hoàng hậu, đủ thứ guốc, hài. Giải trí thì nào video, nào cassette, CD, nhạc thính

phòng, nhạc chủ đề, rồi văn học nghệ thuật, ra mắt sách, điểm sách. Có người giới thiệu sản phẩm của họ bằng nhận định: chúng ta đi mang theo quê hương. Kể ra thì khá nhiều: cải lương, tân nhạc, có cả một số video, cassette và CD mang tên nhạc tiền chiến, nhạc vượt thời gian. Quả là chim Việt đậu cành nam.

Khi chúng tôi đang trồng cây ở vườn sau nhà, thì bạn tôi đến thăm. Trần Hải Hồ, tên anh bạn học chung từ những năm 1957-1958-1959 ở trường trung học Chu Văn An Sài Gòn. Xem nhà, xem vườn, anh khen nhà mới tinh, vườn "lý tưởng", không quá rộng, không quá hẹp, vừa sức chăm sóc. Sau khi về nhà, anh phone cho tôi, nói tiếp về việc trồng cây cảnh. Anh nói tôi để dành cho anh một góc vườn, anh sẽ trồng một cây ở đó. Một tối thứ bảy anh gọi tôi, nói hôm sau là chủ nhật anh sẽ chở cây đến, anh đã đặt mua một cây đào ở vườn Nhật Sunshine. Chủ nhật đó tôi lại phải đi làm, sợ bất tiện cho anh. Anh nói không sao, một mình "xuống" cây được, miễn là ở nhà có người mở cửa cho anh mang cây vào. Chủ nhật tôi đi làm, khi về đến nhà thì đã gần 7 giờ tối. Nhà tôi cho biết Hồ đã mang cây đến và đã trồng cây xuống vườn với sự giúp sức của con tôi. Tôi hơi ngạc nhiên thấy anh hoàn tất công việc thật nhanh, gọn. Tôi ra vườn xem cây đào Hồ mới trồng. Cây đào cao gần hai thước, có hai nhánh, một nhánh có tên là White Lady peach, một nhánh là Arctic Supreme peach và đều là đào trắng. Vậy đây là cây đào một gốc mà được tháp hay lai hai cây khác nhau: hoa, quả sẽ khác nhau, Sunshine để label là "two-way". Khoảng 8 giờ tối tôi gọi Hồ, cảm ơn anh về cây đào.

- Ông Hồ hả, cảm ơn ông thật nhiều về cây đào. Ông vừa tốn tiền lại vừa tốn công, làm tôi cảm động mà áy náy quá.
- Có chi đâu bạn. Tôi định mua cây "four-way" mà xem kỹ thì thấy mấy thứ lai ấy lại không hay.
- Thôi, "two-way" thế này là đặc biệt lắm rồi, mà ông có mệt lắm không?
- Mệt gì, tôi quen xuống cây ở vườn nhà tôi, đã có thằng cháu giúp một tay, đỡ lắm.
- Tôi sợ ông tốt với bạn thế, sinh mệt, bà ấy lại complain à nha.
- Thôi mà, vừa phải thôi bạn.
- Rồi, ông nghỉ đi, sáng mai còn dậy sớm đi làm.
- OK. Cây cảnh thì cứ từ từ, nhẩn nha, không có gì vội.

Về cuối năm, khi những cây đào rụng lá, Hồ lại phone cho tôi nói sẽ đến chỉ cách phun thuốc trừ sâu, trừ virus cho cây đào để tránh cho lá đào khỏi soán. Sáng chủ nhật Hồ tới thì tôi lại vắng nhà. Đến khi tôi về, nhà tôi cho biết là Hồ tới, phun thuốc trừ sâu cho cả năm cây đào. Anh mang bình thuốc có ống phun kiểu diệt trừ sốt rét ngày xưa ở Việt Nam, mang gắng tay cẩn thận. Tôi tiếc đã không có nhà để học hỏi anh cách phun thuốc, thuốc gì, pha thế nào, bình và ống phun loại nào rồi gắng tay và khi phun thuốc lên cây thì kinh nghiệm ra sao... Có nhiều điều tôi cần biết, để sau tự làm. Tôi gọi anh, anh nói để lắm, hôm nào đến nhà anh, anh sẽ chỉ, anh nói vườn tôi chỉ có năm cây, không mất nhiều thì giờ, còn nhà anh có cả hàng chục cây, lại cây to nên mệt hơn nhiều. Tôi hiểu rằng anh muốn tự tay trồng cây, chăm sóc cây với kinh

nghiệm của anh, còn tôi không biết gì, sợ lạng quạng làm hư cây chẳng. Hồ vẫn chu đáo.

Tôi nhớ hồi mới sang Mỹ, từ San Rafael tới ở Milpitas, hai cha con tôi còn đi bộ đi làm thợ. Trần hải Hồ cùng Lưu Công đến thăm gia đình tôi. Thời đi học ở trường Chu văn An, Sài Gòn, Hồ là một cây văn nghệ, giỏi đóng kịch, giỏi ngâm thơ, giỏi làm bích báo. Còn Lưu Công là trưởng lớp, cao nhất lớp, đạo mạo, chân thành với anh em. Lưu Công đã gửi tặng tôi tập tiểu luận cao học Triết của anh khi anh học Dược và hành nghề Dược. Anh cũng gửi tặng tôi các tập thơ tiếng Việt, tiếng Anh- trong Hội thơ Hoa Kỳ- rồi những sách báo anh viết về văn, sử. Anh còn đặt mua tặng tôi vài nguyệt san văn học nghệ thuật mà anh cộng tác. Ngoài ra, lúc tôi làm thợ ở Milpitas, khoảng giữa năm 1990, Lưu Công xin được tiền của tiểu bang cho chương trình ngăn ngừa thuốc lá giúp cộng đồng Đông Nam A, nhất là người Việt, Lưu Công đã phong tôi làm Educator. Thành ra tôi làm hai jobs, mà cái việc Educator chỉ là bán thời gian, lương lại nhiều hơn việc làm thợ, toàn thời gian. Công việc kéo dài được một năm rưỡi thì ngân sách cạn. Nhưng với tôi lúc đó, khoản lợi tức đặc biệt này đã giúp tôi khá nhiều và sự giúp đỡ của Lưu Công còn làm tôi rất đổi tự hào. Phải nói rằng từ khi tới định cư ở Santa Clara County tôi được hai người bạn, Trần hải Hồ và Lưu Công, thăm hỏi, giúp đỡ chí tình khiến tôi một phần yên tâm và vô cùng tự hào. Một lần đến thăm, trong câu chuyện, Hồ đã đề nghị cùng Lưu Công co-sign giúp tôi mua cái xe để đi làm. Có lẽ hai người bạn thấy chúng tôi đi bộ đi làm xem ra không ổn: Lưu Công đã có lúc vui cười nói với tôi rằng "Mỹ nó làm đường không phải để cho ông đi bộ

đâu!". Tôi ngẫm nghĩ và ghi nhận tình bạn ấy. Vì trân trọng tình bạn nên tôi đã cảm ơn hai bạn về nhã ý co-sign giúp mua xe, nhưng không muốn phiền bạn về sự giúp đỡ ấy. Tôi tự lực làm việc, mua cái xe cũ làm phương tiện. Bạn càng tốt, tôi lại càng phải xứng đáng với bạn, để duy trì tình bạn. Tâm tình ấy đã vượt qua ngôn ngữ, ở bên kia ngôn ngữ. Cuộc sống bình thường và sự im lặng là niềm cảm thông. Đôi lúc, trong cách cư xử, tôi còn mang máng cảm thấy như Hồ tránh cho tôi những chi tiêu, có vẻ như Hồ nghĩ rằng tôi mới tới, còn thiếu thốn, nên tránh cho tôi... Suy nghĩ này làm tôi cảm động mà áy náy, cả khi tôi viết những dòng này.

Trở lại cây đào Hồ tặng chúng tôi, tôi để ý thấy khi ra hoa, nhánh arctic supreme có hoa giống cây đào vàng chúng tôi mua ở Home Depot, còn nhánh white lady hoa lại khác, các cánh hoa trông rõ, to hơn, đẹp hơn hẳn. Cũng là hoa đào, nhưng cây đào trắng, nhất là nhánh white lady, có hoa đẹp hơn cả hoa của ba cây đào trồng bên lối đi dọc phòng khách, phải nói là đẹp nhất. Các con tôi thường ra vườn ngắm hoa, nhất là hoa đào, vì hoa đào có mùa, hoa hồng thì quanh năm. Còn nhà tôi và tôi thì thật là vui khi ngắm hoa đào, rồi câu chuyện trong ngày xoay quanh hoa đào. Chúng tôi lại quay về với bài thơ "Mỗi năm hoa đào nở", với những cành đào của Hà Nội ngày xưa hồi còn bé: rồi bài hát "Ai lên xứ hoa đào", nhắc nhở một thời kỷ niệm thương yêu khi còn xa nhau, chỉ có những lá thư xanh chuyên chở mối tình hoa đào giữa Sài Gòn và Đà Lạt. Cuối cùng thường lại nhắc giai thoại Thôi Hộ với "Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông" . Cuộc đời có những lẻ loi, mất mát, những vật đổi sao dời,

lại có những may mắn, cơ duyên, cho đến quãng cuối đường đời lại có dịp cùng nhau ôn lại chuyện cũ, ôn lại mối tình mẫu hoa đào mà thắm thía lẽ thiên trong cõi đất trời. Những cây đào chúng tôi mua trồng và cây đào bạn tôi cho, trong mùa hoa nở đã góp phần làm đẹp cuộc đời, nhắc nhở cuộc đời. Quả là thiên nhiên, đất trời, cây cối, cỏ hoa đều có tiếng nói, tiếng nói vang vọng trong không gian. Lắng cái tâm, ra khỏi những cái thế tục, ta nghe được khúc nhạc của đất trời, thấy được đoá hoa tươi cười. Giữa lượng đất trời, ta cảm ơn hoa, cảm ơn bạn hiền.

Khi những cây đào ra quả, quả đào ở nhánh white lady vẫn đẹp hơn cả. Quả đào vàng có vẻ nhỉnh hơn nhưng không đẹp bằng. Riêng ba cây đào trồng ngoài lối đi dọc phòng khách có quả nhỏ nhất, hình dáng cũng không đẹp như quả đào ở hai cây kia. Về sau khi quả đã chín, chúng tôi nếm thử thấy những quả đào ở ba cây này đắng đắng và không giòn. Vậy là ba cây đào này chỉ có hoa đẹp, quả không ăn được. Còn cây đào vàng, hoa đẹp mà quả cũng giòn, ngọt, chỉ không to bằng đào bán ngoài chợ. Riêng cây đào trắng của bạn tôi cho, cả hai nhánh quả đều đẹp, ngon, chỉ hơi nhỏ. Chúng tôi chọn bẻ hai chùm quả đẹp, còn cả lá, bỏ vào một túi lưới đem biếu Trần hải Hồ.

- Cây đào mới bói, tôi đem ít quả đến biếu ông bà, gọi là ăn quả nhớ người trồng cây.
- Trời đất, bên đây tại tôi có cả hơn chục cây, ăn nhiều rồi.
- Ông có nhiều, tôi biết, nhưng đào này khác. Đây là mùa đào đầu tiên trong vườn tôi, đặc biệt lại từ cây

ông mua, trồng và chăm sóc, chỉ có điều hơi bé, nhưng giòn, ngọt.

- Phải, đào nhà mình cũng nhỏ, không to như đào bán ngoài chợ.

Chúng tôi nói chuyện một lúc thì vợ bạn tôi về, chị bước tới tươi cười hỏi thăm chúng tôi.

- Ông ấy đem đào đến biếu mình đây này.
- Oào, mau quá ha ! Rồi làm sao anh ship đào cho anh Tấn đây?

Chị hỏi tôi như vậy, vì có lúc trước đây Hồ cho biết là quà tặng cây đào cũng có phần của HM Tấn. HM Tấn cũng là bạn học cùng lớp ban C ở trường Chu văn AN, Sài Gòn, nhưng sau sang ban B rồi ban A để cuối cùng học Y. Hiện Tấn hành nghề ở bên Pháp, nhưng có con gái học ở miền Đông. Tháng năm năm ngoái Tấn sang chơi bên này, ở nhà Hồ. Sau khi họp mặt vui chơi với hội Y Nha Dược bắc California, với anh em bạn cũ thời trung học Chu văn An, Tấn xuống vùng Los Angeles rồi bay đi miền Đông, sau cùng bay về Pháp. Tôi chỉ nghe Hồ nói qua là Tấn có góp phần cùng Hồ tặng tôi cây đào, còn tôi không nghe Tấn nói gì, dù Tấn và con trai có đến thăm tôi tại nhà và hôm sau tôi mời cha con Tấn đi ăn tối. Thực ra tôi định mời vợ chồng Hồ cùng cha con Tấn đi ăn tối với chúng tôi, nhưng cuối cùng thì vợ chồng Hồ kẹt việc gì đó không đi được, chỉ còn cha con Tấn đi với tôi. Cho nên, nay chị Hồ thấy tôi đem đào đến biếu người trồng cây đào, mới nhắc tôi như vậy.

- Không sao đâu chị. Ông Hồ đi mua cây đào, chở cây đào đến trồng trong vườn nhà tôi. Cũng chính

ông ấy phun thuốc trừ sâu cho cây đào, thì nay ông ấy phải là người thưởng thức công lao của mình. Ngoài ra, ông ấy còn có "thẩm quyền" thưởng thức đại diện nữa chứ! Còn HM Tấn, khi nào sang đây, sẽ có dịp ngắm cây đào, xem hoa đào, và tùy cơ duyên, có thể sẽ nếm thử quả đào.

Trong cuộc sống, nay đã ngoài 60, tôi càng hiểu rằng vợ con là một phương diện, còn bằng hữu lại là một "cung" khác, không thể thay thế được, dù đôi lúc, tùy hoàn cảnh, phải chấp nhận chỉ có một bên. Phải chấp nhận như thế là cũng ngậm ngùi, khó tránh được tiếng thở dài những lúc trăng lặn, sao mờ. Gia đình và bạn bè là hai mặt bổ túc nhau. Người ta thường nói giàu vì bạn, sang vì vợ, và thói thường ai cũng muốn giàu sang. Phần tôi, tôi có phần tự hào vì gia đình thuận hoà, con cái hiếu đễ. Trong chỗ bạn bè, tôi được nể vì một phần nhờ gia đình êm ấm. Mặt bên kia, tôi tự hào với vợ con, họ hàng vì có bạn tốt, bạn hiền. Tình bạn bền bỉ với thời gian, thử thách qua những thăng trầm. Để có được tri kỷ, tri âm, ta phải là ta, dù có khi phải trả giá cao, cao bằng cả sinh mạng. Cho nên, có người nói khi tuổi đã cao, người ta khó có bạn mới nữa. Vẫn có ngoại lệ, nhưng hoạn hiếm. Với tuổi đời, với những kinh qua, người ta không dễ gì chấp nhận như lúc đầu còn xanh, tuổi còn trẻ.

Thế nên, bạn cho cây đào mừng tân gia là quý lắm. Buổi sớm ra sân nhìn thấy cây đào là thấy bạn. Lúc trăng lên, gió rì-rào trong đám lá đào tưởng như bạn đang hàn huyên tâm sự. Cây đào cho hoa đẹp nhắc đến những kỷ niệm ấm áp gần suốt cả đời người. Cây

đào cho quả dòn, ngon, cho tận hưởng vị ngọt để quân bình với chua chát của cuộc đời. Cây đào làm đẹp mảnh vườn, làm đẹp ngôi nhà, thăng hoa tình người.

Tha hương ngộ cố tri là một may mắn hạnh phúc. Vì lẽ đàn chim ấy, từ đồng bằng sông Hồng đã tung cánh bay xa, rồi sau lại từ Đồng nai, Cửu long vượt đại dương đến những vùng đất lạ. Không gian thay đổi đã nhiều, đã bao mùa đông qua, bao mùa hoa đào nở, nở ở ngoài trời, nở ở trong lòng và tình người càng nồng nàn, thắm thía, tìm đến với nhau, trân trọng. Viết điếu sào nam chi.

SJ 02/2001.